

Dankbaar

- Ik ben nog even bezig, zei Lynn.
- Geeft niet, zei Renee. Ze trok haar jas uit en liep de hal in. Ik zou eigenlijk later komen.
- Ja, zei Lynn, je bent vroeg.
- Renee probeerde haar truitje te zien in de spiegel naast de kapstok.
- Hang hier toch eens een grotere spiegel neer. Meer dan je gezicht en je schouders zie je niet.
- Lynn voerde een webadres in, tikte op enter en wachtte tot de pagina werd getoond.
- Waarom? Wat wil jij dan nog meer zien?
- Nou, de rest bijvoorbeeld, zei Renee. Duurt het lang?
- We hebben geen haast. De winkels zijn tot vanavond negen uur open.
- Dan zet ik koffie.
- Doe dat.
- Lynn klikte verveeld een link aan.
- Wat zoek je eigenlijk? vroeg Renee, terwijl ze in de open keuken een kan met water vulde.
- Informatie. Peter heeft gebeld.
- Renee keek verrast op. Met de kan in haar rechterhand liep ze de huiskamer in.
- Peter heeft jou gebeld? vroeg ze. Maar waarom belt hij jou? Hij kan mij toch bellen?
- Lynn glimlachte geamuseerd.
- Nee, serieus, zei Renee. Waarom belt hij jou? Hij zou mij bellen, dat was de afspraak.
- Die arme jongen heeft het druk, zei Lynn. Anders had hij jou vast en zeker gebeld.
- Hij heeft anders wel tijd om jou te bellen.
- Zet je nog koffie?
- Renee keek naar de kan in haar hand en liep terug naar het aanrecht.
- Ik snap er maar weinig van, mokte ze.
- Lynn zuchtte.
- Hij heeft informatie nodig over muziek. Daarom heeft hij mij gebeld. Het is voor zijn werk. Voor flierefluiten heeft hij geen tijd.
- Flierefluiten?
- Ja, het geoefende pierewaaien. Je weet wel, aan de zwier.
- Renee schepte koffie in de houder en zette het apparaat aan.
- Ik heb meer CD's dan jij.
- Jij hebt geen conservatorium van binnen gezien, zei Lynn.
- Volgens mij heb je daar hoofdzakelijk de kantine bezocht.
- Je mag nooit meer raden. Gelukkig weet Peter dat niet. Die denkt dat ik een intellectueel ben.
- Maar hoezo, moet hij iets over muziek weten voor zijn werk? Hij is rechercheur. Is hij soms op zoek naar een muzikale winkeldief of zo?
- Het gaat om een tijdsbepaling. Iemand heeft een melodietje op de radio gehoord en hij wil graag weten wanneer dat uitgezonden werd.
- Dus?
- De getuige kon het wel neuriën, maar hij wist de titel niet.
- Renee kwam in de huiskamer aan tafel zitten.
- Dan bel je de omroep, zei ze. Lijkt me nogal simpel.
- Dat heeft nu niet zoveel zin. Er zijn teveel radiozenders. Het is veel eenvoudiger om een e-mail rond te sturen met de titel van het stuk.
- Trouwens, droeg die getuige geen horloge?
- Lynn schudde zwiggend nee.
- Ik krijg niet meer te horen? vroeg Renee.
- Als je het per se wilt weten.
- Graag, beste vriendin. Die alles met mij deelt.
- Vooruit dan maar. Een wandelaar wordt gepasseerd door een auto met de ramen open. De radio staat

nogal hard en hij hoort iets aankondigen. Maar de stem herkent hij niet en de goede man weet ook niet wat er gezegd wordt. Er begint een orkest te spelen. Dan hoort hij een luide knal. Hij denkt dat het de knalpijp van de auto is, voelt even aan zijn hart en wandelt opgelucht verder.

- Maar het was geen knalpijp.

- Nee, er is iemand neergeschoten, op nog geen tweehonderd meter van die getuige. Waarschijnlijk heeft de dader gewacht tot de auto passeerde, zodat het geluid overstemd werd. Het gebeurde in een stuk bos, aan de rand van de stad. Peter wil graag de exacte tijd weten. Als hij weet om welk muziekstuk het gaat, kan hij de omroep vinden en zo bepalen wanneer het schot gelost werd. De getuige heeft de hele middag in dat gebied gewandeld en hij weet niet meer hoe laat het was.

- En de bestuurder van die auto?

- Blijkbaar heeft de getuige geen verstand van auto's. Voorlopig is de auto onvindbaar.

- Is die man blind of zo?

- Kleurenblind, denk ik. De kleur van de auto kon hij ook al niet noemen. Donker, dat was alles wat hij zich kon herinneren.

- En het forensisch onderzoek? Tegenwoordig kunnen ze vrij nauwkeurig vaststellen wanneer iemand overleden is.

- Het slachtoffer heeft drie dagen lang op de vochtige grond gelegen. Peter is al lang blij dat ze een getuige hebben kunnen vinden. Trouwens, die kwam toevallig voorbij toen ze in het bos bezig waren. Hij wandelt daar blijkbaar wel vaker.

- Zo, zei Renee, wat een gedoe. En Peter heeft voor jou de melodie geneuried?

- Tweemaal, glimlachte Lynn. Hij is niet zo muzikaal, die jongen. Ook een beetje verlegen, trouwens.

- Ik hoor het al. Je hebt je weer prima geamuseerd. Maar waarom ben je op het internet aan het zoeken?

- Ik ken de melodie, maar de titel wil me niet te binnen schieten. Als ik hem zie staan, weet ik het wel weer. Het is klassiek, dat is zeker.

- Misschien ken ik de melodie ook.

- Vast wel, maar het gaat Peter om de titel.

- Als het klassiek is, dan is het aantal zenders toch beperkt?

- Je moest eens weten, zei Lynn, hoe vaak klassieke muziek gebruikt wordt in reclames.

- O ja, dat is waar.

Renee pakte een reclamefolder die op de tafel lag. Ze begon er in te bladeren. Ondertussen surfde Lynn naar een volgende website.

- Je wilt het niet neuriën? vroeg Renee achteloos.

Lynn gaf meteen een ongegeneerd lalala ten beste.

- Klinkt inderdaad bekend, zei Renee. Heb jij echt een conservatorium van binnen gezien?

- Het is een mars, zei Lynn. Peter maakte er een wals van. Ik zou niet met hem gaan dansen. Veel te gevaarlijk.

- Volgens mij wordt het helemaal niks tussen ons. Als wij contact met hem hebben, heeft hij meer aandacht voor jou dan voor mij.

- Doe me een lol, zeg. Ik help hem alleen bij z'n werk.

- Tuurlijk, zei Renee nuffig.

- Een mars... zei Lynn. Ik dacht eerst aan Strauss, maar daar is het te stijfjes voor. Sousa is het ook niet. Van wie dan wel...

Ondertussen bekeek Renee de plaatjes in de reclamefolder. Oosterse tapijten. De Turkse tapijten waren in de aanbieding.

- Misschien, zei Renee, is het iets van André Rieu?

- Dank je. Aan jou heb je wat.

- Graag gedaan. De tapijten zijn trouwens in de aanbieding.

- Ik heb geen tapijt nodig. Mijn vloer doet het nog prima.

Renee deed de folder dicht en schoof hem van zich af.

- Hoe lang ben je er nog mee bezig? vroeg ze.

- Niet zo lang meer, zei Lynn. Als het op de radio uitgezonden wordt, is het meestal een bekend werk.

Zoveel populaire marsen zijn er nou ook weer niet.

- Ik drink eerst mijn koffie, zei Renee, terwijl ze opstond, maar als je dan nog steeds niet beet hebt, gaan we.

- Beet hebt? Beet... Het is Beethoven! Goed gedaan, Renee. Die goeie, ouwe Beethoven.

- Ja? Och... Zal ik Peter bellen en hem het goede nieuws vertellen?

Renee liep meteen naar de telefoon naast de tafel.

- Een ogenblikje. Eerst de titel nog.

- Nou, gewoon... de mars van Beethoven. Heb jij z'n nummer in je toestel zitten?

- Nee, er ligt een papiertje naast.

- O ja, ik zie het. Ik bel alvast.

Ze nam de hoorn van het toestel.

- Renee, wacht nou.

Lynn stond op en wilde de hoorn overnemen, maar Renee zette vlug een stap opzij, griste de folder van de tafel en zei:

- Ga je weg? Of ik mep je met een Turks tapijt om je oren!

Lynn keek haar verrast aan.

- Mijn beurt, zei Renee. Ik bel Peter.

- Renee, je bent een genie, zei Lynn. Ze ging zitten en sloot meteen haar computer af.

- Jawel, maar ik ga toch Peter bellen.

- Doe dat. Je hebt het verdiend.

- Ja?

- Ja.

Achterdochtig zei Renee:

- Dus, ik bel Peter en vertel hem...

- Dat het gaat om de Turkse Mars van Van Beethoven. Oftewel de Marcia alla Turca.

Lynn schoof haar stoel onder het bureau, glimlachte en zei:

- Bel hem dan. Jij hebt het gevonden. Hij zal je dankbaar zijn.

- Ja, oké. Niet dat het me verbaast.

- Nee, zei Lynn. Jij hebt meer CD's dan ik.

- Dat bedoel ik maar.

Terwijl Renee het nummer van Peter draaide, schonk Lynn koffie voor haar in. Daarna begon ze haar schoudertas in te pakken.

- Peter? Dag, met Renee. Zeg, je vroeg Lynn toch om de titel van een melodietje? Nou, toevallig ken ik de titel en... Ja, ik ben bij Lynn. Ze vertelde me dat je op zoek was... Inderdaad. Heb je een pen bij de hand?

Renee hield een hand op de hoorn en vroeg aan Lynn:

- De mars alla turca?

- Marcia alla Turca. De Turkse mars.

Ze nam haar hand van de hoorn.

- Ja, Peter. Het gaat om de Turkse mars van Von Beethoven.

- Van Van Beethoven.

Renee hield weer een hand op de hoorn en fluisterde:

- Hou je me nou voor de gek?

- Nee, zei Lynn. Zo is zijn naam, Van Beethoven.

- Wat zeg je, Peter? Och, ik heb zoveel CD's, het was een koud kunstje. Natuurlijk moet je wel een goed gehoor hebben... Lynn? Ja, als je dat per se wilt.

Renee overhandigde met tegenzin de hoorn aan Lynn.

- Hoi, Peter, zei Lynn. Nou, je hoort het, Renee heeft het raadsel ontcijferd... Ja, ze heeft veel CD's. Je moet eens bij haar langs gaan, je gelooft je ogen niet... Och, we hebben het allemaal druk... Nee, geeft niet, we zien je nog wel eens... Ja, Marcia met een c, alla Turca ook... Graag gedaan... Ja, doi.

Lynn legde de hoorn neer. Renee keek beteuterd toe.

- Geen goedendag? zei ze.

- Goedendag? zei Lynn afwezig. O ja, de groeten van Peter.
 - Nou wordt hij helemaal mooi! zei Renee verontwaardigd. Ik bel hem, ik los zijn probleem op en dan zegt hij niet eens fatsoenlijk goedendag!
 - Hij heeft het druk.
 - Hij kan de pot op!
 - Drink je koffie, dan gaan we.
 - Mannen, zei Renee. Je zet je voor ze in, maar zij gaan met de eer strijken.
 - Dan zijn wij vrouwen toch heel anders.
 - Denk maar niet, dat hij zal vertellen wie hem geholpen heeft.
 - Schandalig. Waar zullen we trouwens beginnen? Heb jij iets nodig?
 - Nee, niet echt, zei Renee. We gaan gewoon winkelen en dan zien we wel.
- Lynn keek omlaag naar haar vloer.
- Misschien, zei ze, een Oosters tapijt... Het past hier wel.
 - Dan moet je een Turks tapijt nemen. Die zijn in de aanbieding.
 - Ja? Wie weet.
 - Hij heeft het druk, de ploert.
 - Trek het je niet aan, zei Lynn. Bovendien, wie wil er nou een rechercheur als vriend? Die man vertrouwt je nooit. Snuffelt steeds door je spullen en zo. Gooit je CD's door elkaar.
 - Al mijn CD's? Daar zit ik niet op te wachten.
 - Daarom. Je kunt hem beter uit de buurt houden.
 - Je hebt gelijk. En jij dan?
 - Ik?! zei Lynn verbaasd. Ik ben niet in de markt voor een vriend.
 - In dat geval, zei Renee, zetten we er een streep door.
 - We vergeten hem.
 - Zo is dat. Hij bestaat niet meer.
 - Je koffie.
 - Ik heb er nu geen zin meer in. We nemen dadelijk in de stad wel wat.
 - Mij best, zei Lynn. Pak je jas, dan gaan we.
- Renee liep de hal in, nam haar jas van de kapstok en wachtte tot Lynn gereed was om mee te gaan. Even later liepen ze naast elkaar over de galerij.
- Zullen we straks door het park lopen? vroeg Renee.
 - Waar Peter altijd gaat schaken?
 - Ja, waarom niet? Het is lekker weer en het is best een mooi parkje.
 - Je bent werkelijk onverbeterlijk, zei Lynn.
 - Och... Wellicht wil hij mij nog bedanken. Daar moet hij dan wel de kans voor krijgen.
 - Je hebt hem immers geholpen.
 - Inderdaad, zei Renee. En ik vind, ere wie ere toekomt!
- Lynn gaf haar een klopje op haar schouder.
- Daar heb je gelijk in, zei ze. Peter behoort al zijn dankbaarheid op jou te richten.
 - Want jij wilt geen vriend, Lynn. Hij hoeft jou niet dankbaar te zijn.
 - Zo is dat, Renee. We begrijpen elkaar.